

25.4.2015

JIČÍN

Benefice

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Benefice Jičín 25.4.2015

František:

Když jsem tady tak seděl, poslouchal jsem a těšil jsem se, tak jsem si uvědomil jednu úžasnou věc. Seděl jsem a najednou jsem zjistil, že tady uvnitř, ve mně, v hrudníku najednou už není tenze, je tam uvolnění. Že tam někde maličko ta dušička zpívá a je jí dobře. A když se tohle někomu povede – oj, za to zaslouží veliký dík. Protože nemáte pocit, že nás ten svět teď nějak drtí? Že to zlo je prostě najednou na koni a dupe po nás všech? Já si v tom okamžiku vzpomenu vždycky na jeden takový příběh, který mi v Dobrém ránu vykládal Petr Siostrzonek, o tom, jak v jedné škole se bavili na téma dobro a zlo. A najednou ten kantor, místo dlouhého povídání, vzal kus bílého plátna, namaloval na něj tři černé tečky a ukázal to žákům: „Co vidíte?“ A všichni odpověděli: „Tři černé tečky.“ On říká: „Vidíte, a to je to zlo. Nebyly by vůbec vidět, kdyby nebyla ta velká plocha toho dobrého, které je v nás.“

Určitě se s tím dobrým setkáváme, aniž si to uvědomíme, v mnoha situacích všedního života. A pak přijdeme domů, otevřeme noviny, a teď se na nás sypou zprávy... My si říkáme: „Bože, kde jsi? Takhle to chceš?“ A já nemůžu jinak, než pro tu chvíli, na kterou se taky moc těším, přijít s jedním příběhem. „Je velmi nesnadné najít štěstí v sobě. Ale najít je jinde, je nemožné,“ řekl kdosi moudře. Možná teď přijde vhod příběh člověka, kterého znám. Byl věřící a snažil se objevovat dýmky v oblázcích všedních starostí. Do kostela moc nechodil, ale s Bohem si uměl povídat. Na jedné opuštěné polní cestě bylo místo, kde nebe bylo jako na dosah. Byla to docela obyčejná polní cesta od vesnice k lesu. Dva pruhy kamenů a hlíny, uprostřed zelený pás. Na mezích kolem voněla v létě mateřídouška, svítily kopretiny a vlčí mák a na podzim se červenaly šípkové keře. Nad hlavou až čítankově trylkoval skřivánek. Kolem krásná krajina. Zkrátka takové místo, že bys hymnu zpíval.

A tam chodil, když mu sevřely srdce trampoty světa nebo když mu duši rozezpívala písnička radosti. Když mu umřela maminka, když se potřeboval s někým rozdělit o krajíc lásky, když našel ztracené dítě, když zkrátka potřeboval na túře životem odhodit z batůžku trampoty pár kamenů. Když se potřeboval ujistit, že jde správným směrem. V poslední době nějak stále víc cítil jakousi marnost života. Znělo to jako vzlyknutí nad nespravedlností světa. Tam hulákají kanóny, tam umačkává moc peněz spravedlnost, tam se vylévají vody z břehů... Inu, věty o životě jsou plny vykřičníků, zloby a násilí. A naději abys pohledal. A kde jinak vzít naději v takovém čase? Tak poklekl na té své cestě a nalistoval na jazyku všechny své výhrady, touhy, stížnosti a přání. A najednou si všimne, že kdosi klečí vedle něj. Nevěřicně se podívá a vidí, že vedle klečí Bůh. „Ke komu... ke komu ty se modlíš?“ ptá se nevěricně. „K člověku, můj milý, k člověku.“

A to, že Bůh je v každém z nás tvrdí (a moc krásně) další host, na kterého se všichni těšíme, Ivanka Adamcová. Ivanko, vítám tě. Dávám ti tuhle věc (mikrofon) a budu s velkou chutí poslouchat, zůstanu tady.

Ivanka:

Já budu moc ráda, Františku. Já jsem si myslela, že si budeme povídat. Takže jsem překvapená, že jsi mi odevzdal mikrofon.

/František si jde pro další mikrofon/

Já bych chtěla ještě jednou poděkovat Gábince a Patrikovi, protože to bylo nádherné. Vy jste tady uvedli takovou nádhernou atmosféru, která sem vlastně patří, když už po vás přijdu. Já si toho hrozně vážím. Jednota je jednota. Vy to víte všichni, co mě posloucháte.

Já jsem byla dítě, které procházelo s odřenýma ušima hodinami tělocviku. Já jsem byla takové to dítě, co viselo na tyči, když jsme se měli vyšplhat ty tři metry nahoru. A můj zadek byl takový prověšený a neudělalo to výmyk a neudělalo to skoro nic. A když jsem měla přeskočit kozu, tak jsem ji porazila. Nebo jsem ji obešla, protože jsem neměla odvalu. A můžu ti říct, když jsem tě dneska viděla, zase už poněkolkáté, když jsme spolu, tak mi ta židle byla malá, jak jsem se rozhoupala. Bylo to krásné. A Patrikovi taky děkuji za ty tóny a za ten hlas. My jsme spolu byli minulý týden v Plzni, bylo to překrásné. A ještě musím jednou vyseknout obdiv Patrikovi, protože on mi tam splnil jedno přání. Já mám moc ráda Phila Collinse, a tam padlo takové nečekané přání. A Gábinka to takhle hodila jak špek. Ale on tam vysekl neuvěřitelně písničku od Phila Collinse, tu nejlepší, co já mám ráda. Takže ještě jednou vám děkuji.

František:

No, budiž ti, Ivanko, útěchou, že já sice v tělocviku pohyb miloval (já jsem jako kluk toužil, aby můj tatínek byl školníkem a měl jsem k dispozici tělocvičnu), ale třeba šplhat jsem opravdu nikdy neuměl. A do dneška mi to nejde.

Ivanka:

Tak, je šplhání a šplhání, že jo. Jedno je dobře umět, druhé ne. Někdo to otočí, to pak je horší. Posadíme se, Františku. Teď jsem si nebyla jistá, jestli nečekáš, až si sednu já. Protože vím, že jsi džentlmen, takže děkuji. Tak povídej.

František:

Já? Ty jsi tu od povídání.

Ivanka:

Víte, já navážu zase na Gábinu a na Patrika. Protože to jejich povídání je skutečně krásné. My jsme si minulý týden ve čtvrtek v Plzni povídali o stavu planety a o tom, co to vlastně planeta je. Co to je duše, co to je Duch. A já jsem se potom vrátila domů a měla jsem nádhernou komunikaci s mou starší dcerou, s Lucinkou, která měla zážitek. Můj tatínek (její dědeček) zemřel před 23 lety. Občas se mi ukazoval, ale málo. To probíhalo vždycky v období, kdy se děly nějaké obtížné věci mojí dceři. O tom jsem mluvila na představení Gábinky v Brně. Dokonce jí zavolał přes jedno médium, když jí bylo 17 a čekala na porod, aby se nebála. Ale tentokrát mi vyprávěla krásný příběh a já ho tady musím uvést. Abyste věděli, že skutečně vaše milované duše, které tady s vámi kdysi pobývaly, že tu s vámi neustále jsou.

Ta Lucinka v pátek, hned druhý den, když jsem se vrátila z představení, mi vyprávěla: „Maminko, představ si, já jsem usnula a najednou vidím, jak procházím turniketem s košíkem do Billy, jdu nakupovat. Tys tam byla taky, šla jsi za mnou, nakupovaly jsme. A já najednou koukám... u jednoho regálu stál dědeček.“ A pozor, on zemřel, když byla malá. Bylo jí 8 let, tak pro ni to byl velký člověk. „Mami, víš, co bylo směšné? On byl malinkej. Já jsem ho mezitím dorostla, ještě mám podpatky, znáš mě. A teď říkám: „Dědo, jsi to ty?“ A on: „No, já tady na tebe čekám.“ - „Dědo, já tě obejmů.“ On jí ještě stačil naznačit: „Teď na mě nesmíš sahat nebo zmizím.“ Jenže než to dořekl, ona po něm skočila, udělalo to „pšc“ a byl pryč.

A teď se vzbudila. Říkala si: „Co jsem to udělala? Já zkusím usnout znova, třeba se mi to podaří.“ Říká: „Mami, představ si, znovu procházím turniketem a ten děda tam stál. A říká mi: „Já jsem si řekl, že ti to nemůžu udělat. Já bych to chtěl opravit, ale musíš vydržet. Já budu objímat tebe.“ Maminko, to byl tak krásný pocit... On mě objal, já jsem v tu chvíli měla takovou blaženost! Pak jsem usnula a vzbudila jsem se až ráno. Ale s takovým nádherným pocitem, že toho dědečka, kterého jsem 23 let neviděla, jsem mohla zase objímat. A už jako dospělý člověk.“

Je možné setkat se s někým, kdo vás takto opustí. Ano, ti naši všichni milí i nemilí, všichni, co se tady zúčastní té veliké hry, které se říká život ve hmotě neboli na planetě, ti nás nikdy neopouští. A jsou tu neustále s námi. A vstupují do té hry našeho života přesně tak, jak jsme si vybrali. V tom našem hmotném těle, které obsahuje všechny zkušenosti, které mají přijít. Přicházejí a mají být přesně odehrány tak, jak jsme si to domluvili, aby naše tělo vytvářelo samo odpory. Což my nevíme. My si myslíme opak.

Veźměte si, že si na sebe obléknete hmotičku, která dělá všechny ty vaše křeče, které nechcete. A vy jste pozorovatel, který z toho získává výtěžek, ty zkušenosti. Abyste mohli jednou pochopit ten stav, kdy vše skončí. A věřte mi, já jsem teď o Velikonocích prožívala těžké chvíle. Vždycky o Velikonocích prožívám těžké chvíle. V těch vyšších inkarnacích to tak skutečně budete prožívat. Takzvané umírání vaší hmoty. Vždycky v té rotaci těch chvil, která je nastavená učitelem, který přijde o pár tisíc let dopředu, aby vám to nastavil. A teď to bylo tedy vehementní, hodně dramatické, ale bylo mi nádherně. Zjistíte, že čím hůř je tělu, tím líp je na duši. Protože se skutečně očišťujete, což je ten princip, jakým se to má dít. A vyvrcholilo to teď z neděle na pondělí.

Já jsem měla hodně velkou zátěž minulý týden. Ve čtvrtek jsme byli v Plzni, pak jsem v noci jela do Prahy, kde jsem zůstávala celý den. Tam jsem měla tři hodiny povídání v pražském centru, a pak jsem v noci přijela domů. Dopoledne jsem slíbila mamince. Zařizovaly jsme něco na zahradě a odvezla jsem asi 200 kg kamenů, oblázků, takže jsem fakt fyzicky makala. Odpoledne jsem měla tři hodiny povídání v teplické Sankalpě a druhý den jsem vstávala ráno v sedm. A velikou radost jsem měla, když jsem dělala svým přátelům makový štrůdl, miluji mák. Pozvala jsem je na dopoledne, a pak odpoledne jsem 5 hodin pracovala na zahradě. Tak jsem se fakt úplně odevzdala životu. S obrovskou radostí, moc ráda.

Představte si, z neděle na pondělí, když usínáte a víte, jak to všechno proběhlo a jak se to vlastně odehrálo samo. Nebylo zapotřebí žádné úsilí. Jenom každou chvíli přijímat

to, co přichází. Prožívat to. A rád, nic neodmítat. Pak zjistíte, že se to skutečně všechno děje samo. Jakmile vůle člověka odpadne, tak to Božství ve vás pracuje. Všichni vám podávají pomocnou ruku a je to strašně nádherná spolupráce. Ale usilovat – takové to „to je moje“, to je pak obrovská fuška. Skutečně je to obrovská divadelní hra, která se tady odehrává.

Já jsem zažila překrásnou věc. Ráno v pondělí jsem měla nataženého budíka na 8 hodin a vzbudila jsem se vyspaná v šest. Člověk procitne, vrátí se do svého těla a říká si: „Budu si ještě dvě hodiny do zvonění budíka užívat, pospávat, odpočívat.“ Takzvaně si chrochtat v pelíšku a v teple, co si tam vytvoříte. A náhle se mi stala neuvěřitelná věc. Mně teď bude za pár dní 56 a najednou jsem byla šestnáctiletá. O patro výš, křížem přes dům, jsem měla svou postel, na které jsem spala. Najednou jsem byla skutečně v těch 16 letech, což je rok 1975, tuším. Bylo léto, bylo horké ráno a já ležím. Ale to bylo tak čisté, tak ostré, jako když tě vidím, Františku, nebo vás. To bylo neuvěřitelné. Dokonce si troufám říct, že tam byla větší barevnost než ve skutečném běžném pohledu. Ležím na posteli, otevřené oči, a pozoruji, jak slunce vchází dovnitř skrz záclony. A když svítí paprsky do pokoje, vždycky vidíte, jak se práší. Moje maminka říkala: „To je hrozné, podívej, jak se práší!“ Ale já to vždycky milovala. To bylo, jako když sněží. Takové ty jemné vločky prachu, jak se tam pohybovaly. To je také součástí matky planety. Pozorovala jsem s obrovským štěstím ty paprsky, jako ta šestnáctiletá holka, a najednou se stalo něco neuvěřitelného. Víte, ono to tam symbolizovalo těch mých 16 let. Takové to panenství. Duch je stav čistoty. Duchovní čistota je stav panenství.

A najednou v tom pokoji se zhmotnila zvláštní mlha. Bylo to jako mléko. Bylo to průsvitné, bylo to ve velikosti dospělého člověka, ale nebylo vidět žádnou postavu. Bylo to jenom jako... Teď se nelekni, já jsem starý sprosták, ty to víš, Františku... Bylo to takové mlhovno. A teď se to ke mně blížilo. A zároveň jsem slyšela, jako když milion lidí bude šeptat. Tak jako ššššš. Takový zvuk se ozýval. Najednou to ke mně přišlo a vcuclo se to do mého těla. Udělalo to ššššš, přišla obrovská blaženost. Ještě teď ji cítím. Já jsem od té doby někdo jiný. Přestaly veškeré poryvy hmotného těla. Je tam jenom skutečně čisto, uklizeno, vymeteno. Všechno, co člověk si může přát, i uvnitř toho těla, protože tam není žádné přání. Je tam stav bez přání, který rezonuje s tím, co má být, mělo kdy být, a i do budoucna. To je stav, kdy víte, že JSTE. A to stačí. Všechno ostatní se zařídí samo. To je stav, kdy se dožijete takzvaného bodu nula.

Teď se hodně mluví o květu života, vy to moc dobře víte. Já vám dneska vysvětlím, co to květ života vlastně je. Dá se to i vypočítat matematicky. Všichni moudří lidé, kteří kdy na planetě žili, měli možnost se seznámit s těmito informacemi. Naše společné Božství je do nich vkládalo, proto se tyto stavy vlastně dozvědí vždycky. Když se začnete rodit do lidských inkarnací, byli jste spoustou věcí kdysi dávno. I kameny, které měly nižší vědomí. Žijete tady na planetě už stovky miliónů let a nikdy jste tuto planetu nemohli ještě opustit. Nebyl čas. Planeta byla kdysi dávno při vzniku vesmíru oplodněna Duchem, protože Duch je myšlenka celku. A teď si představte, když chladl vesmír, kolem toho vašeho Vědomí se obalila hmotná složka, která vypadá jako naše planeta. A vždycky, když jste se povýšili, tak jste zase měli vyšší část Vědomí Boha a

nižší složku Vědomí hmoty. Ale hmota pořád převažovala, protože v té iluzi jste tou hmotou byli. Až jste přišli do posledních a nejdůležitějších inkarnací, kdy vašeho Božství obrovsky přibýlo a oblékli jste si na sebe první obleček svého prvního života. A teď si představte, že nemáte jenom jeden. Ze základních přednášek víte, že těch obleků máte asi 500. To je náramný šatník, Františku, aspoň máme co na sebe, že?

František:

Když mluvíš o tom, že se zbavíme toho hmotného, já se omlouvám, mně se to pořád ještě nedaří.

Ivanka:

Já taky koukám, že přibývám. Ale to je dobře. I tohle souvisí... Možná, že se k tomu ještě dostaneme, než odejdu.

Šatník... Ale pozor, musí být různorodý. Jednou si můžeš zažít třeba i člověka, který má 200 kg. A pak zase někoho hodně útlého. Pak zase někoho nadaného nějakým talentem. Anebo někoho, kdo vlastně neumí vůbec nic, ale umí být třeba jenom spokojený. Všechny varianty si prožijete. A tehdy vám dojde, že vlastně těch 500 obleků, které jsou na té jedné tyči, si musíte navléct všechny, abyste nabrali všechny zkušenosti, které prožíváte jenom jako svědek hmoty, která sama dělá odpory.

Já jako Božství jdu v Ivě. Iva dělá ptákoviny, ale já si to nemusím vyčítat. To je přece nádherné. Tak to skutečně je. Jenže lidé si vyčítají věci, protože si myslí, že tou hmotou jsou. Ale přijde u každého z vás jednou čas, kdy si navléknete poslední oblek. A právě květ života znázorňuje nádherně ty křížovatky, které se tam protínají. A vezměte si, to je bod nula v tom posledním oblečku, který si na sebe navléknete. A tehdy zjistíte, že vše, co bylo od toho bodu o směrem do planety, bylo hmotou. Vše byla iluze. Zjistíte, že jste byli vždycky Božství. A zůstávali jste i po odložení jednotlivých oblečků vždycky blízko té své skříni, která v historii hmoty měla nastavené další obleky neboli role, které tady musíte ztvárňovat. A že všechno bylo dobře. Všechno, co jste prožili, jste potřebovali prožít, včetně obrovských odporů. Protože v těch předposledních životech, kdy se objevuje na řadě i magie, tam se musely dít věci.

Mně to teď připomnělo nádherný příběh, který jsem zažila v Plzni ten den, Gábinko, když jsem tam byla s tebou. Protože já jsem tam byla ráno u příbuzných, které jsem tři roky neviděla. Oni mají malou holčičku a teď se jim narodil chlapeček. Jsou to tedy starší rodiče. Potkali se jako první láska. Ona nikdy nebyla vdaná ani on ženatý, skutečně na sebe čekali velice dlouho. A teď mají malé děti, dá se říct ve vyšším věku, ale moc jim to sluší.

Ta holčička je neuvěřitelná, ta malá Kája. My jsme se viděly před třemi roky, to znamená, že jí byly dva roky. A ona si na mě samozřejmě nemohla pamatovat. Kdysi, když jsem za nimi jezdila, vždycky říkávala: „Přijede bílá teta.“ Ona mě viděla jako bílou. Ano, já jsem bílá. Táta byl modrý, ona viděla lidi barevně. A teď jí samozřejmě říkali, že přijede teta čarodějnice. Já jsem narozená na čarodějnice a chtěli to nějak oživit, protože Kája v tomto momentu jako pětileté dítě miluje Harryho Pottera. A když se řekne čaroděj, vidí ty hůlky, co se zaabakadabruje a něco tam vznikne. A tak se

těšila, jak ta teta ji naučí čarovat. První, co bylo: „Prosím tě, pojd', musíš jít se mnou a musíš mě naučit čarovat.“ Já říkám: „Zabrzdi, Kájo. Ano, ale já čaruji jinak, než ty si představuješ.“ - „A jak?“ - „Já čaruji bez hůlky.“ A to už bylo vidět takové zklamání. „No a jak teda čaruješ?“ Říkám: „No, víš, jsem hodná, nikoho nezlobím, uklízím si po sobě (já jsem to musela nastavit jako k těm dětem, že jo), a to stačí. Když budeš spokojená s tím, co máš, vždycky ti svět přičaruje to, co potřebuješ. A nemusíš se ničeho bát.“

Ona říká: „No, já jsem viděla Harryho Pottera. První, druhý a třetí díl.“ Říkám: „Když jsi viděla ten třetí, tak víš, že se nemusíš bát ani pavouka. Tam byl obrovský pavouk, a když se ho nebudeš bát, když překonáš svůj odpor k němu, on zmizí. Tak to funguje.“ Ona tak na mě kouká a říká: „A ty mi umíš vyčarovat toho pavouka?“ Říkám: „Třeba.“ Já jsem plácla TŘEBA... Představte si, mají patrový dům a tatínek té Káji, Vašek, je báječný člověk a je to úžasný zahradník. A před mnoha lety, když stavěl ten dům, na zadní straně celého domu postavil veliký skleník. A ten skleník má neuvěřitelné vlastnosti. Ono to tam vypadá jak v džungli. Teď jim kvetou pomerančovníky. Cítíte někdy vůni pomerančových květů? To je živé panenství, to si nedovedete představit. Ta vůně se vlekla celým domem. Teď jim tam zraje kávovník, fíky měli na stromech, to všechno mají v domě. A protože je to přilepené a ty rostliny jsou vysoké, mají schodiště uprostřed toho skleníku. A nahore, aby děti nespadly, mají síť. Ale skleník je spojený s domem, tak občas nějaký ten pavouček se tam objeví. Ale není to vidět, všechno je uklizené.

Představte si, my jsme domluvily řeč s tou holčičkou a najednou ona třestí oči. Nad tou sítí se sneslo vlákno, a tam pavouk, houpal se v úrovni jejích očí. A ona řekla: „To jsi udělala ty?“ Říkám: „No jasně, vždyť ti to teď vykládám.“ Máma se v kuchyni mohla udusit smíchy. Načež mi říká: „Ty ho umíš i odčarovat?“ - „To víš, že jo.“ Pak spolu mluvíme, podíváme se za pár minut a my jsme se fakt chechtaly, ten pavouk tam nebyl. Já jsem říkala, to byla lekce obrovská. Když to Nadjá je připravené na to, aby ten človíček něco pochopil, tak se skutečně pak dějí věci. Ono to vypadalo fakt jako 'vyseknu si pavouka, kdy chci'. Doufám, že tady někde není. Ale je to krásné.

Nedávno mi někdo řekl, že bych měla vyučovat děti. Je pravda, že já miluji komunikaci s dětmi. A nejlepší je to v legraci. Děti jsou tak úžasně vnímavé. A ta pravda je vždycky pod tou legrací jako by uložená, je tam přikrytá, ale děti si vždycky z ní vezmou to gró. A to je ono. Takže já jsem teď měla takové nádherné zážitky. Vnímáš to, že to bylo vždycky kolem tebe, co se všechno v Plzni odehrálo. Hezké to bylo. Ti rodiče byli na tom představení, tak jsme si to potom užili. Představte si, já jsem tam nechala šálu. Za dva dny mi přišla v obálce a u toho byl obrázek té Karolínky: černokněžnická čepice, černý hábit s hvězdami, zelený obličej a pavouk visel dolů. Tak jsem jim volala, říkám: „Krásný obrázek, moc se mi líbil. Akorát, že jsem tak zelená, to jsem si nevšimla.“ Hezké to bylo.

František:

Já jsem se chtěl právě zeptat, jestli ses šla potom podívat do zrcadla, protože čarodějníci si člověk představuje jinak. Vůbec je to zvláštní, jaké představy v lidech vyvolává hlas. Já se vám přiznám, že jednou byl den otevřených dveří v rozhlase, a to

chodí lidi budovou rozhlasu. A lidi, kteří jsou u mikrofonu, sedí v nějaké místnosti a dělají takzvané medvídky. Aby ti, kteří přijdou navštívit rozhlas, viděli, jak ti dotyční vypadají. Sedím u stolu a najednou slyším, jak se

davem prodírá nějaká dáma a říká: „Pan Novotný, je tu pan Novotný?“ Teď přišla, já jsem vstal a říkám: „Já jsem Novotný.“ A ta paní, jak měla napřaženou ruku, ta jí tak spadla a říká: „Jéžiši, vy jste takovej brtník?“ A s tím už nic nenaděláte. A dětské představy jsou tomu nádherně blízko. Já je miluji taky, protože od dětí se máme co učit. Tam je možná kousíček toho kódu, který jinak těžko hledáme v dospělosti.

Ivanka:

Já jsem zažila docela dost příběhů s dětmi. Jestli posloucháte audia, slyšeli jste spoustu příběhů. Já jsem se teď začala učit hrát na kytaru. Ono se to ke mně fakt dostalo. Už mám kuličky, vypadám jak kuřák, už to žloutne. Snažím se hrát přes noty, moc se mi to líbí, proto se tomu věnuji. To přišlo neuvěřitelným způsobem. Paní učitelka, co mě učí, je holčina z Ústí, která se ke mně dostala asi před 10 lety. Dělala jsem jí výklad a během komunikací s těmi ústeckými dušičkami jsme se stali všichni přáteli. Ona má asi jedenáctiletého chlapečka. Ten kluk je báječný, takový čistounký. Nicméně, když u mě jednou odpoledne byla, tak mi říká: „Ivanko, já mám problém, protože ten náš Tomáš má najednou stavy, kdy se strašně bojí smrti.“ To je období, které je nastavené v odporu těla, to je normální. Já říkám: „Víš co? Až přijdeš příště, přivez malého Tomáše. Uděláme si den, kdy si i zahrajeme na kytaru (vzali mu písťalku, on s námi pískal). Ale hlavně přijed' o dost dřív a já s ním něco provedu, neboj.“ Připravila jsem si podložku na jógu, deku a křeslo po maminku, abychom tam byli všichni. Já jsem s ním cvičila jógu, jenom jsem ho vedla v jeho těle, povídala jsem mu. To jsme dělali asi tak hodinku, krásně jsem ho vyvedla.

A pak jsme si udělali vyprávěcí odpoledne. Vyprávěla jsem mu životní příběhy mého muže, který je teď v Americe. To by byla obrovská kniha příběhů. On je neobyčejný člověk. I ten jeho přístup k životu, jaký má, je neobyčejný. Tak jsme si povídali, povídali a najednou byla tma. Jejich tatínek je tam přivezl a šel si udělat takové odpoledne do sauny a že až budou hotoví, tak pro ně přijede. Přijel asi po pěti hodinách, to už asi někde stepoval, chudák. Pak odjeli a zapomněli si tam tu písťalku. Když jsem to zjistila, asi po pěti minutách, tak jsem volala: „Vraťte se pro písťalku, Tomáš ji bude potřebovat, až půjde do školy.“ Oni přijeli, stáhla se okýnka a ten tatínek tak na mě koukal z toho okna a usmíval se. On mě zná tak lidsky, nemůžu před každým mluvit, když mě neposlouchá, to bych nikdy neudělala. A ta maminka se pak smála a vyprávěla mi, že když si malý Tomáš sedl do auta, říká tátovi: „Ty jó, to byla pecka! S tou Ivankou ten čas utíká líp než u kompu. My jsme tam byli pět hodin, jo? To je šílený. To bylo tak super!“

Chcete přestávku? Ne? My taky ne. Kdyžtak si chod'te během povídání. Já jsem tak osvěcená těmi světly, že ani nevidím, jestli je tam nějaký pohyb.

František:

To je rozdíl mezi námi a tebou. Ty jsi osvěcená a my jsme oslněni. Jinak musím říct, že s tebou fakt utíká čas daleko líp než s počítačem.

Ivanka:

Ale představte si, to bylo hezké. On tedy tohle vypálil, načež přijeli do Ústí, tatínek kouká na malého Tomáše a říká: „Tak co Tome, ještě se bojíš?“ A on: „Ne, tati. Nějaká smrt mě nezajímá. Víš, co na mě udělalo dojem? Když ta Ivanka říkala: „Tak, a teď se vrať do těla.“ Wow, to byl komín! Já se na tu smrt těším.“ A ten táta v dobrém protočil oči a říká: „Já mám dítě cvoka.“ A bylo po strachu.

Ano, tady není zapotřebí se bát. Lidé se bojí smrti jenom tehdy, když si myslí, že jsou hmotou. Když si myslí, že jsou tím hmotným tělem. Samozřejmě každá hmota, už od doby vzniku, má nastaveno, kdy se vše zborší. Kdy je její čas odejít a navrátit se do Matky země. Ale v této době prožíváme zvláštní chvíli. Matka země byla oplodněná před stovkami milionů let naším Vědomím. Abyste vnímali, jak to pracuje: vesmír se rozpíná, hmota naší planety pořád rotuje a nabírá ve třetí dimenzi neustále nové Vědomí. Tam jsou jiné vibrace. To znamená, že Vědomí se vždycky v té nevědomosti doplňuje. A teď, poprvé za historii této planety, naše Matka země rodí. Rodí Vědomí Boha, protože spoustu lidí má na sobě poslední obleček s posledním odporem. A to je vlastně to, co nám přišel Kristus říct jako člověk Ježíš. Protože tenkrát on měl na sobě obleček s bodem nula. Nejste hmotou, jste božské Vědomí. A všechno, co se tady odehrávalo jako pomyslné a iluzorní zlo, dělala vaše hmota sama. A byly to odpory. To je projekce iluzorního zla, které tady prožíváme. Když mi, Františku, vy něco provedete (nevěřím tomu, že byste mi provedl něco špatného, to je jenom jako, jo?), mně to bude jedno, že jste mi provedl něco jakoby nehezkého. To je projev mé lásky k vám. To je projev lásky ke světu. Vy jste v tom hmotném světě jako by obraz. Jestliže vám to neodpustím nebo to zkritizuji nebo se budu zlobit nebo to budu považovat za špatné, tehdy já jako hmota Iva dělám odpory a projektuji na vás zlo. Ale je to vždycky na člověku samotném, jestli si zlo vyprojektuje nebo ne.

My jsme o tom mluvili už v Pardubicích. Lidé nevědí, pořád jim to Ego vsouvá nějaké otázky. Oni řeknou: „Tak to se nemám bránit, když mi někdo něco vyvede?“ Já říkám: „To není pravda.“ Protože odpory, které přestane vaše hmota automaticky vývojem dělat, vás vyvedou z osudu. Váš osud už je hotový. A s tím se počítá, že umenšujete své odpory z prostředí. Narodili jste se tam, kde to pro vás rezonuje. To znamená, v oblasti, kde se inkarnuje velké množství lidí, jsou osudy velmi dramatické. Lidé, kteří se tam ocitají, skutečně jsou na správném místě. Protože jejich Božství si vybralo i oblast. To, co vydávají, musí sklidit. A to je realita skutečné pravdy teď na planetě.

Planeta má nyní spousty lidských oblečků, které poprvé prožijí bod nula. V bodě nula zjistíte, že jdete životem a nic ve vás nekřičí. A uvidíte, že vlastně nebe a peklo je tu projektováno, pouze když jste ve formě hmoty. To je vlastně to dobro a zlo. Ve světě 3D duality je zlo projektováno, abyste se něčeho báli, aby vás něco brzdilo. A to nebe je tu projektováno proto, abyste měli berličku. Abyste se mohli o něco opřít, když prožíváte nějaká dramata ve svých osudech. Ale jakmile se zastaví všechny odpory posledního těla a stanete se Kristem, to je skutečné kristovství, tehdy zažijete, že pravda je vyšší. Vyšší pátá dimenze nemá stav Božství, tam je stav celku. Vy jste buňkou celého vesmíru. A jste vyučeni přes zkušenosti hmoty, ve které jste se pohybovali miliony let. Jenom proto, abyste neuměli ublížit. Abyste se chovali ke druhým jako sami k sobě,

protože už to jinak v té době neumíte. Zkušenosti, které jste si odnesli z tohoto světa, které jste kdysi dávno považovali za zlé, vidíte jako dobré divadelní představení, které vám hodně dalo. Díky tomu jste si spoustu věcí uvědomili, a proto i ten svět hmotný je nutný prožít. Děkovat za všechno, že jste to prožili. Vy to zastavíte jenom tím, že nitrem budete klidní. A budete přijímat to, co jste chtěli. Jakmile cokoliv řešíte a nitrem to přijmete, všechno se obrovsky změní. A to je ta magie-nemagie, kterou já jsem celý život v nevědomosti dělala. Když jsem přijímala to, co se dělo, ono se to hned a okamžitě změnilo. To si může vyzkoušet každý člověk. Za zkoušku to stojí.

František:

To bylo hezky řečeno – život jako divadlo. To řekl i Shakespeare, že život je divadlo. A nezáleží na tom, jak dlouho divadelní představení trvalo, ale jak dobře bylo zahráno. Mě napadá takové čtyřverší, které jsem kdysi napsal Janě Hlaváčové a Luďkovi. A to je taková děkovačka:

Až na forbíně let se jednou budem klanět,
ať je to s květinou a s pískotem to není.
Ať režisér tam shůry nemá důvod nic hanět,
ať je to slušné, dobré představení.

Jestli spějeme k takové děkovačce, tak to je myslím srozumitelné už i mnoha lidem, kteří se někdy potýkají s tím, že ty šaty jim nepadnou vždycky.

Ivanka:

Ano, protože oni si přisuzují vlastnosti té hmoty, kterou nejsou. A právě ten odpor, který je v tom prožitku... Víte, to Božství je nastavené. Já jsem tento týden měla nádhernou zkušenost. Každý den chodí spoustu dopisů, ani nestíhám odpovídat. Na ty krátké se snažím odpovídat. Víte, těch odporů lidské tělo dělá strašně hodně, než se vyučí. A vůbec je ani nevnímáte jako odpory. To je velice zvláštní. A přitom stačí používat jenom zdravý selský rozum.

Mně psal muž z ciziny (mluví česky), že ztratil práci. Byl vysokým ředitelem nějaké veliké firmy a byl vyhozen z práce. Zřejmě má nějakou hypotéku na dům a na nějaké jiné věci a najednou se všechno začalo sypat, protože se nedá splácet. A všechno je jinak. Potom začíná drama i doma, vyvádí manželka, děti. Ten člověk ale docela pochopil základy a jednou za týden mi psal dopisy, kdy jsem mu krátce odpověděla. Zase udělal pár kroků, zase jsem ho zklidnila. Za pár dní se to vrátilo, protože ten strach je veliký. Já jsem mu říkala: „Poslyšte, vy máte být klidný v nitru, to je základ.“ Mluvím vždycky o nitru, když je pokora. „Tělem ale musíte pracovat, tělo máte jako nástroj. Jste Bůh, který si oblékl tento nástroj, a ten máte používat s takovým tím normálním selským rozumem. Jestliže přijdu o práci, já si klidně naberu třeba i několik brigád, ale budu umenšovat ten strach o rodinu.“ On mi potom napsal, že dostal nabídku do Anglie, že se rýsuje práce v Anglii. Já říkám: „Výborně, vidíte to, začínáte chápat. Klidně

pojedu do Anglie, přemístím se do další ciziny. Zkrátka udělejte pro to maximum a uvidíte, když budete spokojený.“

Jenže včera přišel zvláštní dopis. Že jedna práce v té Anglii nevyšla, pak byla druhá, ta taky nevyšla – co se děje? A že vlastně byl rád, že nevyšla. Protože tam by měl mít dvanáctky, ale nikdy fyzicky nepracoval a bůhví, co by to s ním udělalo, když mu je kolem padesátky. A já třestím oči na ty řádky, tak jsem hned odepsala. Františku, já jsem někdy držkatá, já musím s tím člověkem zacloumat. Víte, jako když vezmete takového malého králíčka a uděláte: „Ty, ty, ty, to nesmíš udělat!“ Nebo štěně, když udělá loužičku. Říkám: „Poslyšte, vy si sám dáváte ty dardy. Když je pracovní nabídka, jste šťastný. V tu ránu, když ji máte přijmout, jste zase nešťastný. Co kdybych těma rukama měl pracovat? Vy se toho vlastně bojíte.“

Jestliže jsem nikdy nepracovala a teď jsem se dostala do této životní situace, budu ráda, že si to vyzkouším. A třeba i dvanáctky. Nemusí mi být padesát, může mi být klidně i sedmdesát. Hlavně, že si vyřeším problém, protože nejbližší pomocná božská ruka, která je nablízku, začíná na vašem rameni. Stačí, když s úsměvem, s optimismem jdete do toho. To je tak nádherné žití. Ale tělo samo člověku hodí odpor a on zabrzdí. „Co když to bude průser?“ A už se bojí. Lidé svému tělu, té hmotě, sedají na lep. Tělo to tam hodí, třeba hodí smutek. „Jsi smutný, tak na tebe kašlu.“ Pak to tělo přestane dělat. Vy jste to tělo zdědili z hmotné říše jako zvíře. Žiješ ve svém zvířátku, Františku, a teď ho musíš naučit, aby se dobře chovalo. Tak mu nedovolím, aby kousalo druhé lidi, aby někde odhazovalo papírky nebo se někde vymočilo. Zkrátka musím mu dát za uši.

Já jsem vyprávěla u Gábinky, co jsem zažila. Neuvěřitelnou věc, Františku. A tak to funguje, to je pokora. Asi 14 dní před Velikonocemi jsem šla u nás v Teplicích do DM drogerie. Vylezu ven a hned vedle je takové malé klenotnictví. Já jsem v životě neměla šperky, ale teď mám. Od Petrušky mám celou šperkovnici, nepotřebuji žádné šperky. A to moje tělo se tam zastavilo, sklonilo hlavu a koukalo na jedny krásné náušnice. Takové jako kytičky, sluníčka z kamínků. A tělo je chtělo, evidentně je chtělo, ale já jsem ho odtud odehnala. Říkám: „Hele, mazej, máme doma celou šperkovnici, nekoukej po tom.“ Sice se tvářilo kysele, ale poslechlo mě. Já jsem ho odvedla, posadila jsem ho do auta, odjeli jsme domů a zapomnělo na to. Pak uplynul asi týden. Moje maminka byla týden před Velikonocemi v nemocnici. Měla hrozná bolesti, měla ischias. A nebylo jisté, jestli ji vůbec budu mít na ty Velikonoce doma. Ale ona byla spokojená, říkala: „Mě to tak strašně bolí, já jsem ráda, když tu kapačku dostanu, že se mi to umírní.“ A to bylo pro mě podstatné. Mně je jedno, jestli jsem sama nebo ve společnosti, mně je pořád stejně dobře. Žádné odpory tam nejsou. Když jsem s hodně lidmi, je to super, když jsem sama, je to taky super. Zkrátka, nevybírám si. Už jsem to své tělo takzvaně umravnila.

Tak jsem na Velký pátek pekla tříbarevnou bábovku pro babičku do té nemocnice. Ještě tam s ní ležely takové babky, ta jedna byla věčně hladová a nikoho tam neměla, tak jsem si říkala, udělám jí radost. Pak jsem babkám nakrájela tu bábovku, mojí mamince jsem ještě uvařila (na každý den jsem jí něco udělala) a spokojená jsem se už oblékala, že půjdu do nemocnice s těmi balíčky. A celé to dopoledne bylo jako v euforii, bylo mi strašně dobře. Měla jsem uklizeno, navařeno, upečeno. Nebyl žádný odpor, že budu

sama o Velikonocích. Říkala jsem si, že jsem málo spala, aspoň se vyspím. Málo jsem četla, něco si přečtu. Všechno vlastně bylo dobře. Každý den něco babičce uklohním, odpoledne si tam půjdu popovídat, vrátím se domů a uvidíme. Cítila jsem takové vnitřní pohazení, velký mír, jak s tím tělem se mnou chodil po té kuchyni. A najednou ve 3 hodiny zvonek. Tak jdu otevřít a tam stálo takové to modré pošťácké auto. Mladý kluk vyběhl schody nahoru a nesl obálku: „Máte balíček z ciziny.“ Z ciziny? Koukám, Slovensko. Já jsem to podepsala, otevřela jsem to... A tam byly skoro stejné náušnice jako v tom krámečku vedle toho DM. Já jsem stála úplně v šoku. A takhle to pracuje. Jestliže já to světu nechám, on mi to dá. To, co chci tahat k sobě tím přáním nebo výběrem, nedostanu. Vy nikdy nevíte, jaké buňce z toho vnějšího světa to seberete, když si něco přejete. A to jsem zažila.

Gábinko, znovu budu mluvit o Plzni. Já jsem přijela do Srbské ulice, kde je to Studio 8 v Praze. V půl jedné v noci jsem dorazila. A tam všude je narváno, natřískáno auty, tam se nedá zaparkovat. A přesně před vchodem do toho studia bylo volné místo. Koptíci kroutili hlavou. To jsou manželé, kteří tam na mě čekali, abych tam to auto nechala, a odvezli mě k nim vyspat se. A mě je to fakt jedno, jestli zaparkuji. Já vždycky zaparkuji přesně na tom nejkrásnějším místě, které bych si ani nemohla představit. Ale já bych si ho nikdy k sobě netahala, protože co když to někdo potřebuje víc než já? A to je ono, to je ten přístup. Pamatujte si, v bibli je psáno, že až budeš tím posledním, jinými slovy, až všechno tomu světu přenecháš, tak pro mě budeš tím prvním. Tehdy se zastaví odpory vašeho těla a jste Bohem, který činí vše. Pak už zjišťujete, že věci k vám chodí. A vy jste je potřebovali, až když přišly. A to je vlastně celý ten princip.

František:

Ono je to strašně pěkné. Já se ti přiznám, že od té doby, co se známe, se trošičku můj život změnil. A spousta věcí se děje, i když zdaleka nejsem daleko jako ostatní. Že se třeba objeví volné místo na parkování tam, kde to nečekám. Ale chci říct, že občas člověk potřebuje i takovou malinkou řafku. A já jsem zjistil, že už se z některých řafek dokážu radovat. Já jsem jel jednou v metru a tam seděla krásná dívka, mladá žena, ale opravdu krásná. Já jsem tam stál a koukal jsem se a ona najednou byla jak obraz. Přiznám se, že to byl akt. Opravdu nádherná ženská, tak jsem na ni koukal. A najednou ona se podívala na mě, usmála se a pustila mě sednout. Myslím, že to je to, co člověk potřebuje. A já jsem se nakonec z toho tak radoval.

Ivanka:

A já ti řeknu podobný příběh, ale úplně obrácený. Mně bylo asi 30, měla jsem dvě děti. Utahaná matka, co jede večer z práce. Čtyři tašky nákupu, narvaný trolejbus v Teplicích, bylo vedro. Abych nepadla s těmi taškami, stoupla jsem si vedle tyče. A ty dvě tašky jsem hodila kolem tyče. Pode mnou seděl muž asi tak 35, nebyl důvod, aby mě pustil sednout. Já jsem ani nechtěla sedět, zase: pokora. Mně to bylo jedno, já jsem věděla, že je to narvané. Jenom abych se udržela. Těšila jsem se domů, byla jsem zpocená, utahaná, unavená, těšila jsem se na děti, chtělo se mi čůrat... znáš to. Když je nejvíc, tak je všechno najednou. Jak bylo vedro, měla jsem šaty bez ramínek, jenom za krk zavázané, to se tenkrát nosilo. Najednou se mi chtělo kýchnout, ale já jsem neměla

ruce, abych si přikryla pusou. A pozor, já mám strašný kýchnutí. To bych ti nepřála slyšet. Za prvé strašně řvu a za druhé všechno ze mě lítá. A teď nebylo, jak to ztlumit. Já mám recept. Když mám volné ruce, tak si tady sáhnu a ono to přestane. Ale nebyla ruka, že jo. Tak jsem se tak kroutila, aby to nevyšlo. Jenže ono to vyšlo. A jak jsem kýchl, tak nejenom slina, ale i nudle. A jak jsem se snažila schoulit, tak jsem si to nafrkla do výstřihu. Když jsem narovнала hlavu, měla jsem struny dvě, jednu z nosu a jednu z pusy. Teď jsem to nemohla utrhnout. No hrůza. Ale co bylo úžasné, on vstal a odešel. Já jsem si mohla sednout a mohla jsem se vysmrkat. To je pravda. Ale bylo to hezké.

František:

To já vám můžu říct, zažil jsem podobnou degradaci lidské osobnosti, ale úžasnou. V Praze, v létě, to bylo ještě za minulého režimu, šel jsem Národní třídou. Na rohu byl Dům kubánské kultury a po chodníku šla dáma a měla průhlednou blůzičku. Ne průsvitnou, průhlednou. Průsvitnou musíte prosvítit, jak říká Horníček, průhlednou vidíte. A opravdu měla v ní co nést a šla. Já koukám, vedle ní šel pán a kouká, normálně jako kobra, když tě hypnotizuje. Ta dáma šla noblesně. Tvářila se, že nic nevidí. A na rohu, u toho domu Kubánské kultury, zabočila prudce vlevo a přešla. Což ten pán udělal taky, ale on tam měl, na rozdíl od té dámy, před sebou sloup. A dal si takovou pecku, že padl na záda jak chrobák. A ta dáma přecházela noblesně a bylo vidět, že to registruje. A přesně v tu chvíli vyprskla a vylítla jí nudle. Ale tak obrovská... Já vím, zní to hrozně. Já jsem tam stál a na mou duši jsem řval smíchy, protože to si nikdo nevymyslí, to je taková krása. Já jsem říkal, jestli ten život není půvabný!

Ivanka:

Je, Františku.

František:

To je takový dar. A přesto se tolikrát bojíme. Ty jsi naťukla 'strach'. Já vím, že lidé, kteří tě znají, už vidí, že i s tím strachem se dá bojovat. Ale strach je ukrutná věc. Hned nechám mluvit Ivanku, já se vám omlouvám. Ale to mě napadlo, jak jde pouští karavana a najednou potká mor. To je známá historka. A šéf té karavany říká: „Kam jdeš?“ - „Jdu do Damašku a zahubím tam tisíc lidí.“ Karavana si oddechne, jde dál. Za čas znovu potká mor a ten šéf říká: „Tys mě oklamal. Těch lidí zahynulo dva a půl tisíce. Zabils jich víc.“ On říká: „Ne, já zabil jen tisíc. Těch patnáct set umřelo strachy.“

A někdy si říkám, že se tomu člověk těžko brání, to je málo platné. My, kteří nejsme tak daleko v tom šatníku, ze sebe ty šaty někdy nesundáme.

Ivanka:

Tady je zapotřebí sednout si do klidu a uvědomit si, co to vlastně ten strach je. To znamená rozebrat si to. Uvědom si, že to je něco, co se stane. Ale ty nevíš, co se stane. A je to odpor proti tomu. To je takové to tápání. Uvědomte si, že jako Bohové víte, jaký je váš osud. Ale nevíš to jako ta hmota, ty jako František. Tady je zvláštní věc, ke které se můžete dožít nádherným způsobem. To je nastavené i v jógových tradicích, ty jsou tady spousta tisíc let. Začíná to skutečně morálkou. A člověk, který jenom slepě věří, to

je berlička pro něj. Ale jestliže něčemu věřím, budu to žít. A dělám už tu praxi stoprocentní, ať se mi to hodí nebo nehodí. Zkrátka zachovám se tak, jak vím, že by to bylo správné, jak by to mělo vypadat. Tehdy začínáte odhazovat berly, protože víte, že věci jsou tak, jak jsou a že mají tak být. Pak začíná pracovat takzvaný intuitivní stav. Vy začínáte číst ve své vlastní DNA, aniž byste to chtěli. Hmota vás pouští. Já jsem to zažila ve svém životě mnohokrát, kdy jsem najednou zahlédla dvacet i třicet let. Dokonce jeden okamžik jsem viděla ve svých 18 letech, a ten se ještě neodehrál. A to už je hodně dávno, co mi bylo 18.

Pak uvidíte, že skutečně ten program je nastavený. A když jste si ho vybrali, je logické, že jste ho chtěli. Není čeho se bát. Mně bylo jasné, když jsem měla malinké děti, že kdybych se o ně jen bála, tak z toho života nebudu nic mít. Budu je jenom peskovat a ani ony by život se mnou neměly krásný. A já jsem si tenkrát řekla, že jim to neudělám. To stačí. To, co má přijít, přijde. A zase, vidíte, je to pokora. Jestli se mi má něco stát, tak se to stane.

Františku, ty jsi asi neslyšel Sokolov, myslím si, že audia neposloucháš. Já jsem zažila letos v lednu krásný příběh. Kdysi dávno bylo řečeno... to vždycky vypouští DNA, i všechny vize máte v DNA. Všechny stavy Božství i těch nižších jakoby pekelníků, to tam máte nastavené. To strašení i ty božské věci. Kdysi dávno mi bylo řečeno, že až se uzavřou vrstvy, až přednesu lidem téměř všechno, nastane změna. Já jsem tenkrát říkala: „Jak to poznám?“- „To poznáš.“

Já jsem vždycky jednou za měsíc v Praze ve Studiu 8 v Dejvicích. V lednu jsem tam byla poprvé, a když jsem začala mluvit, tak jsem říkala: „To je na 3 hodiny, za hodinu a půl uděláme přestávku.“ A když jsem se nadechla, z první řady se ozvalo: „Ale my nechceme přestávku.“ Aha, tak jo. Tak jsme mluvili a mluvili, oni mě nezastavili, a když mě nikdo nezastaví, Dan to zná, tak jsem schopná mluvit dvakrát tak dlouho. Bacha na to. Tam mě nezastavili a my jsme se probrali v 9 hodin. Čtyři hodiny jsem mluvila a mluvila, najednou jsem zjistila, že už jsem měla být doma. Pak jsme se ještě loučili a než jsem vyjžděla, bylo docela dost hodin. Já jsem věděla, že maminka mě nečeká, že ví, že přijedu až v noci, tak jsem nespíchala. A ještě se mi stala taková věc, když jsem vyjžděla na D8, ruka mi nějak automaticky vyhodila blinkr a já jsem vyjela k McDonaldu. „Aha, já na něco čekám.“ Tak jsem si tam dala salát, dala jsem si džus. Ještě si pamatuji, jak jsem vylezla ven, sedla jsem si do auta a asi pět minut jsem seděla za volantem. Já jsem věděla, že dostanu příkaz, ať vyjedu. A fakt. Vyrasila jsem. Nastavila jsem si stovku, že nebudu pospíchat, pojedu stovkou. Dálnice byla docela prázdná, nebyla moc přeplněná. Vždycky kolem mě profrčela auta stotřícítkou, stopadesátkou a možná i víc. Já jsem si pustila Phila Collinse a bylo mi hrozně dobře. Zpívala jsem si, noha nastavená, auto jelo stovkou.

A najednou, bylo přesně deset hodin, se začaly dít podivné věci. Ze zpětného zrcátka jako by mě někdo ozářil. Takové šlehnutí světla. Tak jsem zvedla oči a třestím je do toho zrcátka. To ti bylo zvláštní, v tom předjížděcím levém pruhu muselo jet auto strašnou rychlostí. Já to nedokážu odhadnout, jestli 170 nebo 200, nevím. A ten člověk měl asi mikrosnánek. Teď jsem viděla, jak se na mě řítí šílenou rychlostí auto. Já jsem věděla, že mě sestřelí, že asi mám zemřít. A nic. Když ještě bych byla hmotou, začne

člověk panikařit, začne různě trhat volantem. Ne. Já jsem jenom koukala, čekala jsem náraz, ale pořád jsem jela tou stovkou. Já jsem nepřidávala ani nebrzdila, nic. Najednou jsem viděla další švunnutí a auto zmizelo. On se totiž probral, když byl těsně za mnou. A už to nestihl narovnat do předjížděcího pruhu, tak to strhnul doprava. A tam byl ještě jeden pruh, jak se na něm odpočívá, a samozřejmě svodidla. Ozvala se strašná rána. Auto narazilo do pravých svodidel a já jela furt stovkou. Odrazilo se a viděla jsem, jak mě zase minula ta světla za mnou. A on viděl, že narazí do prostředních svodidel, protože ho to odrazilo jak míč. On tedy musel být mistrný řidič, klobouk dolů. Přidal, kola hvízdala, jak se snažil to rozjet. A strhl to auto, aby nenarazilo. A teď se děla další šílenost. On zase narazil, protože to nemohl vyrovnat. Ozvala se druhá rána. Já jenom koukala, furt jsem si zpívala, nohu na pedálu na stovce. On narazil do toho prostředního svodidla a stala se paradoxní věc, kdy to auto jelo kolmo přede mě. Jako když máš ruskou ruletu. Já jsem se na něj řítila stovkou beze strachu. Jedu na něj. To musely být asi centimetry, protože jsem vůbec neviděla silnici. Tam byla moje kapota a jeho pravý bok, k sobě kolmo. Ozvala se třetí rána, on se zase odrazil, mezitím já jsem projela.

Já jsem jela furt stovkou, on tam třikrát pinknul kolem mě, to bylo jak na kulečnickovém stole. A nic. Já jsem si furt zpívala, Collins byl furt se mnou. Zvedla jsem oči a viděla jsem, jak to auto stojí v odstavném pruhu a bliká. To trvalo takových pět šest vteřin, nevím, určitě jsem ujela docela dost. Napadlo mě, že zastavím. Sundám konečně nohu z plynu a doběhnu to, jestli se mu něco nestalo. Už jsem chtěla tu nohu dát pryč. Zvednu oči podruhé a viděla jsem, jak to auto se rozjelo. Najelo do předjížděcího pruhu a obrovskou rychlostí mě předjelo a bylo pryč. Ani jsem tu nohu nesundala, pořád jsem jela stovkou. A teď jsem čekala, kdy mi to dojde, jestli se třeba ještě začnu bát nebo něco. Ne. Tam si ověříte, na těchto příbězích, když zažijete něco dramatického, co by vás před lety položilo nebo by vám učinilo obrovský odpor, tam zjistíte, že je klid. Obrovský mír. To tělo nekřičí, neřve, není, čeho se bát.

František:

Asi tu máš nějakou práci ještě na tom světě.

Ivanka:

Asi jo.

František:

Jinak jsi mi připomněla toho řidiče, jak jede, poslouchá rádio a teď slyší, jak tam hlásí: „Pozor, pozor na dálnici na Chomutov, jede tam jeden šílenec v protisměru.“ On se tak kouká a říká: „Kdyby jeden...“

Ivanka:

(smích) Ale to je optimista. Život je krásný, Františku. A stojí za to žít.

František:

Já to potvrzují, je. A v některých momentech obzvlášť. Třeba pořád. Ivanko, s tím se asi potkávaš každou chvíli, že v lidech je úzkost. Jsou to takové ty bloky, které by měli

překonávat. Ale málo platné, málokdo si uvědomuje, že celá planeta teď asi nějak mluví. Já mám pocit, že se sklízí filozofie destrukce hodnot, která byla zasetá. Tak najednou mám pocit, že to opravdu je nějaký obraz.

Ivanka:

Ano. Planeta dozrála. DNA patří planetě, o tom jsme už minule mluvili. To znamená, že všude, ze všech stran se objevují věci, které jsou strašně důležité pro ukončení bodů, které jsou pod tím bodem nula. Ale ti ostatní naopak obrovsky bouří. Toho sis mohl všimnout, protože ti se bojí. Hmota se bojí a hmota mluví, což si kdysi dávno lidé neuvědomovali. Ta hmota skutečně na vás mluví a vy ji považujete za sebe sama. Ale tak to není. Proto jsem se já nemohla na nikoho zlobit, ať dělal sebesthorší věci. Protože vím, že ten člověk je klamán svým tělem. A on považuje to tělo za své. Z vás odpadne obrovské břímě tohoto hmotného světa. A byl i čas pro to, abych to mohla následně říct. Ale nyní všechny filozofie obrovsky postoupily. Dokonce i mnozí duchovní vidí, že je to trochu jinak, než jim bylo překládáno.

Dobře poslouvejte, možná to s vámi zatřese, ale vy víte, že já jsem takový třasič. Tady vlastně bylo předkládáno kristovství jako Kristus. O něj se opíraly všechny církve, které se tímto směrem zabývaly, je to všechno v těch biblích. Pak si to různě třídili, to bylo také dobré. Nezapomeňte vždycky, že vás učím, že vše je dobré, ve světě 3D. To je planeta, která ještě nemohla porodit. Toto musela mít. On přinesl uvědomění toho, že nejste hmotou. Přesto ani církve to nemohly tenkrát pochopit, proto si ho vzali za svůj projektor toho Božství, což je neuvěřitelná věc. Aspoň vidíte, že vše je jinak. Vy musíte dorůst do určitých úrovní. Je to, jako když budete v deváté třídě a budete koukat na sedmáky, na šestáky, na páťáky s obrovským soucitem. Protože víte, že každý z nich si myslí, že matematiku z té své třídy nemůže zvládnout. A ještě tu vyšší, to zkrátka nejde. Není čeho se bát. Až si odkráčíte celým tím jedním ročníkem, zase přijde další várka velkých učebnic s dalšími informacemi a zas je odkráčíte. Ale to pochopíte až v deváté třídě, že ta devítiletka byla nádherná. A zas půjdete dál.

A tak to je se vším. Co člověk neuměl, vždycky se toho bál. A pak, když se to naučil, zjistil, že to bylo strašně jednoduché a že nebylo čeho se bát. A tak to je v celém vývoji. A pátá dimenze, která na vás čeká, je nádherným prostorem, kde už skutečně nikdo nikomu ubližovat nebude. Ale nyní je ještě období, kdy se budou vybíjet a vybíjí se obrovské odpory hmoty, která je ještě v nevědomosti. To je důležité vědět. A protože všechno je energie, tak prosím řešte svůj život a život vašeho okolí jenom svým tělem jako nástrojem. Ne nitrem. Kdybyste ho řešili nitrem a odpory, přitáhne vás to do oblastí, kde se dějí tyto věci. A vy už víte, že to je zbytečné, když už jste mě nějakou dobu poslouchali a už jste si mohli ověřit, jak to všechno funguje. Víte, lidské Ego je neuvěřitelné.

Já jsem tento týden dostala krásný e-mail, kde mi jedna mladá žena psala: „Ivanko, já jsem s vámi dneska v noci byla. Mně se o vás zdál neuvěřitelně živý sen, tak se vás na to musím zeptat. Něco jste mi vysvětlovala a pak jste na mě sáhla. Všechno jako by ztmavlo, já jsem sice byla v takové tmě, ale mně bylo tak blaženě, tak obrovsky blaženě. Já nevím, co to bylo. Já to cítím ještě teď. Tak jsem se vás chtěla zeptat, s vámi člověk

někdy neví, nebyla jste fakt v noci u mě?“ Já jsem se musela smát. Ty dopisy lidí jsou tak kouzelné. Já říkám: „Ne, ne, to bylo vaše vlastní Božství, to jsem nebyla já. Vaše Božství si jenom vypůjčilo ten můj kabátek na projekci, aby vás nasměrovalo informačně.“ A ona mi za chvíli odpověděla: „Ivanko, vaše Ego bych chtěla mít.“

To bylo hezké. A vzápětí Jura Stránský poslal vtip. Ty jsi na ty rabínské vtipy a tento se mi taky líbil. A on s tím vlastně souvisí. Velice starý rabín umírá a všichni se sejdou kolem jeho postele a děkují mu za to, jaký byl chytrý, inteligentní, moudrý a trpělivý. A on z posledních sil nadzvedne hlavu a řekne: „A nezapomeňte na skromnost.“

František: To je totiž to, co se tu celým dnešním dnem krásně prolíná. Že vedle toho Božství, jak už to Gabriela krásně připomněla, je tu ještě jeden pojem. A to je pokora. A zvláštní je, že se to vůbec neruší. Protože Božství, to je pro nás, zdánlivě z významu jazyka, taková jakoby neomezená moc. Ale najednou je pravdou trošku opak.

Ivanka: Ano, je to iluze, Františku. Uvědom si, že ty jako Božství si vybereš celý svůj osud. Budeme ho rozebírat na hodiny, jo? Každou hodinu se něco stane ve tvém osudu, máš to v DNA. I tvoje reakce a reakce druhých lidí. Protože v osudu jsou i druzí lidé i situace. A jestliže já zapomenu, že jsem Božství, budu ve vědomí své hmoty Ivy žít každou hodinu a kývnu na ni. Pak jsem pokorná, a protože neodporuji svému původnímu Božství, tak se zarovná šablona Ivy a Božství. Tehdy umírá hmota, to je stav bodu nula. To je nejvrcholnější stav. To znamená, že pokorou se dostanete do stavu vašeho původního človíčka. Bytosti, která si zvolila osud, ve kterém žijete. A to je ta pomyslná spokojenost, bezčasovost a přítomnost, o které se vždycky hovořilo a hovoří. Jakmile tam ještě máte pár prožitků „to nechci“, není to pokora. Vy můžete pusou říct, co nechcete, ale uvnitř musí být klid.

Mně zrovna včera psala holčina. My spolu komunikujeme už několik let. Ona je strašně fajn, prožila si neuvěřitelné dardy (já jsem o ní vyprávěla myslím na Hostýně), přes černou magii a bílou magii a spoustu věcí. Prožila si opravdu veliké věci. Vždycky se srovná, pak za nějaký čas zase napíše takový dramatický dopis, tak já jenom odpovím, když je čas, do týdne, do čtrnácti dnů. Protože už znáš toho člověka, už o něm víš víc, je to jako bys měl kamaráda. Tento týden mi napsala dva dopisy, byly těsně po sobě. Ten jeden byl veliký, kdy si stěžovala na celý svůj život. Co maminka dělala za odpory a tatínek a jejich následní partneři a co ona si prožila. A teď to tam vypisovala, takovou šálu. Načež za hodinu přišel další, jenom dovětek, že už toho má dost a že asi spáchá sebevraždu. Tak jsem si říkala: „Tak a teď tě zpražím, holka.“

„Poslyš, teď bych tě přehnula přes koleno a fakt bych ti nasekala na zadek. Pořád skáčeš té hmotě-satanovi na lep, když ti tam hodí odpory. Ty jsi vyjmenovala stovky odporů ve svém okolí, v celém svém životě. Od rodičů, babiček, strejdů a počínaje vším. A místo, aby ses poučila z toho, že oni odporovali a činili svému okolí tyto přítěže, tak to děláš taky, ty pokračuješ.“ Ona mi napsala: „Ale já nemám sílu...“ Já říkám: „Poslyš, ty nejsi tou hmotou. Ta hmota to na tebe zkouší. Když na mě hodí něco moje tělo, já to ignoruji nebo ho pošlu do háje.“ Ona mi do hodiny napsala: „Ježíš, Ivanko, teď jsem se tedy zdravě nasrala. Já jsem netušila, že se můžu nasrat a že to tělo můžu poslat do

háje. To mě nenapadlo. Já jsem si myslela, že když mám jít do nebe, tak mám být slušná.“- „Já ti předvádím celou dobu, že umím říkat i sprostá slova.“

Lidem to nedochází, že ta hmota na vás hází smutky, hází na vás deprese a vy si je přivlastníte. Jestliže je tělo smutné: „Tak si buď smutné, ale mně to nevádí.“ Ono to okamžitě odpadne. Ale jakmile přijde deprese a vy: „Jé, co se mi děje?“ Zhoršuje se to a vy to nechcete, tu depresi. To je odpor v odporu, tím si navalujete balíky obrovské tíhy na sebe. Ono to přibývá, a pak už musíte jít k doktorovi pro prášky, tak se otupí hmota. Ale jakmile vylezete ze stavu euforie po prášku, je to tam znova. To je nekonečný proces. Vy nejste hmotou. Je jedno, co si na mě můj osud vymyslí, ale já všechno беру. Vždyť je to můj život, já ho chtěla. To je základ. A když se k tomu tak budete stavět, projdete všechno. A úplně hravě a lehce. Jde to, jsem živoucím příkladem.

František:

Já si zrovna tak říkám, když člověka bere zub, až se mu oči sbíhají.

Ivanka:

/smích/ Víš co, já ti něco řeknu. Když tě bere zub, předtím jsi činil odpory a nechodil jsi k doktorovi, když jsi měl přijít. To jsou nastřádané odpory, které tam máš.

František:

Kdy mám chodit k doktorovi, když od sebe musím pořád odhánět nějaký odpor?

Ivanka:

Odporný odpor, že jo? Já jsem to skutečně viděla v těchto lidských měřítkách, protože já u toho zubaře pracuji. I mí rodiče v tom pracovali. A lidé, kteří se nejvíc báli zubaře, na to vždycky nejvíc došli. Protože on se bojí jít na kontrolu, aby mu tam něco nenašli. Jenže když to odkládá, samozřejmě tam něco je. A teď už ho to třeba pobolívá, ale zase: „To bude bolet, já tam nejdu“. Tak si hodí prášek a odkládá to další týdny. A v té korunce, která je tam načatá, se přibližuje hezky ten červíček. A ten změkklý dentin až k pulpě, a pak je pulpitida, to je peklo. Ale to všechno je z odporů, co nechcete. Já jednou za půl roku otevřu na zubaře pusku, on mi řekne, že tam nic není nebo něco malinkého se podchytil. To je to nejmenší, co byste mohli zažít. A tak to mají lidi se vším. Jakmile se něčeho bojí, odmítají to, tak se trápí. Oni nezjistí, co se děje, a ten problém se zhorší a zvětší. Tak to je.

František:

Já jsem tam ve tmě zahlédl takový pohyb, který dělal křížek. Teď nevím, jestli to bylo na mě osobně, jestli tedy tím pádem je se mnou amen... Ale spíš to vypadalo, že jak se říká, čas se navršil. Může se vršit čas? Může se všechno vršit. Ale berme to jako odpor, který dokážeme lehko zvládnout. My se těšíme na ten čas, který přijde. A teď jsem zvědav, jestli mě Ivanka pochválí nebo ne.

Ivanka:

Chválím. Kamera chválí. Já k tomu těšení řeknu: Těšení ve 3D je takové to cukání, kdy už tam chceš být. A těšení v 5D je, že až přijde to, co přijde v tu chvíli, co má přijít, tak

si to strašně ráda užiji a vychutnám si to. A to je ten rozdíl v tom těšení. Teď záleží na tom, jak to cítíš ty. Jestli se třeseš nebo si to užiješ.

František:

Mě vždycky napadne takový krásný citát, který říká:

„Nermoutím se pro to, co nemám, ale raduji se z toho, co mám.“

Tak jestli je to aspoň blízko, jsem moc rád. A jsem moc rád, že jste nám věnovali pozornost, Ivance hlavně. A jí moc děkuji, že mezi nás přišla. Že vydržela i ty mé otázky. Já vím, že se to někdy vrací, že už toho je moc, ale opakování je matka moudrosti. A neuškodí, když si lidé občas některé myšlenky připomenou znovu.

Ivanka:

Děkuji.